

Zakladatelské smlouvy prošly v průběhu vývoje řadou revizí, z nichž nejvýznamnější byla v r. 1992 Maastrichtská smlouva, na základě které dochází k založení Evropské Unie. Jedinečnost spojení států do Evropské unie spočívá ve vytyčeném cíli, kterým je snaha o sdružení států s dlouholetým vlastním specifickým vývojem, kulturou, historií a národními tradicemi, jež sice mají řadu společných rysů, ale zároveň se v mnoha směrech diametrálně odlišují. [7]

Již ve smlouvě o založení Evropského hospodářského společenství byly položeny základy politiky hospodářské a sociální soudržnosti, jejímž úkolem je odstranění nebo alespoň zmírnění ekonomických rozdílů. Tato politika se opírá o důležitý princip solidarity států mezi sebou. Více než třetina rozpočtu Evropské unie je věnována na snížení rozdílů v rozvoji jednotlivých regionů a nerovností v blahobytu občanů. Prostřednictvím této politiky chce Unie přispět k rozvoji zaostávajících regionů, k restrukturalizaci průmyslových oblastí, které se ocitly v obtížné situaci, k ekonomické diverzifikaci venkovských oblastí, kde je zemědělství na ústupu, či k revitalizaci zanedbaných městských čtvrtí. Hlavním cílem je vytváření pracovních míst. Jedním slovem se jedná o posílení hospodářské, sociální i územní „soudržnosti“ Unie.